INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO

OPERA KRAKOWSKA

GIOACCHINO
ROSSINI

TUREK
WE WŁOSZECH

Gioacchino Rossini (1792 -1868)

GIOACCHINO ROSSINI

Turek we Włoszech
Il turco in Italia / The Turk in Italy

premiera / premiere
4.03.2016

INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO

OPERA KRAKOWSKA

MAŁOPOLSKA

GIOACCHINO ROSSINI

Turek we Włoszech

Il turco in Italia / The Turk in Italy

premiera / premiere

4.03.2016

opera buffa w dwóch aktach / opera buffa in two acts

libretto

FELICE ROMANI

prapremiera / world premiere

Mediolan, Teatro alla Scala 14.08.1814

prapremiera polska / Polish premiere

Warszawa / Warsaw 1824

włoska wersja językowa z tłumaczeniem polskim na tablicę

sung in the original Italian, with Polish surtitles

reżyseria / director
WŁODZIMIERZ NURKOWSKI

kierownictwo muzyczne / music director
TOMASZ TOKARCZYK

scenografia i kostiumy / set and costume designer
ANNA SEKUŁA

choreografia i ruch sceniczny
choreographer and stage movement designer
VIOLETTA SUSKA

przygotowanie chóru / choir master
ZYGMUNT MAGIERA

reżyseria światła / lighting design
DARIUSZ PAWELEC

projekcje / projections
PAWEŁ WEREMIUK

Selim, książę turecki / Turkish prince
WOJTEK GIERLACH
ŁUKASZ GOLIŃSKI
KRZYSZTOF DEKAŃSKI

Fiorilla, żona Geronia / wife of Geronio
KATARZYNA OLEŚ-BLACHA
ANNA WOLFINGER

Geronio, mąż Fiorilli / husband of Fiorilla
GRZEGORZ SZOSTAK
BOGDAN ŚLIWA

Narciso, przyjaciel Geronia i kochanek Fiorilli
Geronio's friend and Fiorilla's lover
ANDRZEJ LAMPERT
ADAM SOBIERAJSKI

Poeta / Poet
ANDRZEJ BIEGUN
MARIUSZ GODLEWSKI

Zaida, ukochana Selima / Selim's love
AGNIESZKA CZĄSTKA
MONIKA KORYBALSKA

Albazar, przyjaciel Zaidy / Zaida's friend
KRZYSZTOF KOZAREK
MAREK GERWATOWSKI

Asystent Poety / Poet's assistant

RAFAŁ PIĘTKA

JACEK WRÓBEL

Akrobata / Acrobat

ŁUKASZ BANACH

Żongler światła / Light juggle

TOMASZ PRUDEL

Maestro di scena

VICTOR KORPUSENKO

oraz / and

uczennice Studia Baletowego Opery Krakowskiej

Students of The Krakow Opera Ballet Studio

ORKIESTRA, CHÓR I BALET OPERY KRAKOWSKIEJ

KRAKOW OPERA ORCHESTRA, CHOIR AND BALLET

realizacja akompaniamentu w recytatywach

recitative accompanist

ANDRZEJ ZAWISZA

dyrygent / conductor

TOMASZ TOKARCZYK

asystent reżysera / director's assistant

MAGDALENA WĄSOWSKA

współpraca muzyczna / assistant music director

PAWEŁ SZCZEPAŃSKI

asystent scenografa i kostiumografa
set and costume designer's assistant

AGATA PINKOSZ

asystent choreografa / choreographer's assistant

VICTOR KORPUSENKO

asystent kierownika chóru / choir master's assistant

JOANNA WÓJTOWICZ

inspicjenci / stage managers

JUSTYNA JAROCKA-LEJZAK

AGNIESZKA SZTENCEL

suflerzy / prompters

KRYSTYNA BEHOUNEK

DOROTA SAWKA

korepetytorzy solistów / soloists' coaches

KRISTINA KUTNIK

OLHA TSYMBALYUK

GRZEGORZ BRAJNER

akompaniator chóru / choir accompanist

WIOLETTA FLUDA

akompaniator baletu / ballet accompanist

LUDMIŁA TUŁACZ

DAMIAN PIĘTA

tłumaczenie tekstu na tablicę świetlną
displayed libretto translated by

DOROTA SAWKA

522

Fl. *ff* [p]

Ob. *ff* [p] a 2

Cl. in Do *ff* [p]

[a 2] Fg. *ff* [p]

Cor. in Re *f* [p] vdl

Trb. in La *f*

Fiorilla *f* *p* Quan - do il ven - to improvvi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

Zaida *f* *p* Quan - do il ven - to improvvi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

Narciso *f* *p* Quan - do il ven - to improvvi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

Albazar *f* *p* Quan - do il ven - to improv.vi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

Poeta *fz* *p* Quan - do il ven - to improvvi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

Geronio *fz* *p* Quan - do il ven - to improvvi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

Selim *fz* *p* Quan - do il ven - to improvvi - so sbuf - fan - do scuo - te i bo - schi, e gli spo - glia di

I Vni II

Vle

Vc. e Cb.

Stretta z finału I Aktu / Stretta of the finale, Act one

O tym, że muzyka Rossiniego
działa z ogromną mocą uwodzącą,
że zdolna jest wywrzeć
przemożny wpływ na słuchacza,
że jest spełnioną obietnicą
szczęścia muzycznego
– (...) przekonywać nie trzeba.

Michał Bristiger

Rossini z okresu pierwszych oper
Rossini at the time of his early operas

That Rossini's music has tremendous seductive power,
that it can exert an overwhelming influence on the listener,
that it is a fulfilled promise
of musical bliss
– (...) hardly needs arguing.

Michał Bristiger

Rossini, 1820

Walka między poważnym dramatem muzycznym a niepoważną, „płytką" operą komiczną toczona była w ciągu wieków na różnych piętrach historii: prowadzili ją zwolennicy Monteverdiego i Glucka, Webera i Wagnera. Ich sukces historyczny zależał jednak od kalibru przeciwnika: gdy kaliber ten był mały – wygrywali bezapelacyjnie; w przypadku Rossiniego sprawa jednak pozostaje otwarta. Podczas gdy zapomniano o „piccinistach", gdy nazwiska Paesiella czy Zingarellego są tylko pustym dźwiękiem, gdy dziesiątki i setki włoskich kompozytorów operowych utonęło w odmęcie czasu, Rossini żyje i trwa, wymykając się wszelkim nieżyczliwym czy przemądrzałym wartościowaniom. Gdy słuchając tej muzyki, odpoczywamy po koturnach i spiętrzeniach jego antagonistów-neoromantyków, dochodzimy do wniosku, że autor *Cyrulika*... jak Mozart uchwycił coś ponadczasowego, jakąś ludzką wieczność: wszystko się zestarzeje i przeminie, a Figaro, zawsze młody – zostanie.

O tych perspektywach Rossini nie wiedział: upojony niebywałymi sukcesami swej młodości, w drugiej połowie życia karmił się już tylko goryczą, goryczą, jak byśmy powiedzieli dziś, wynikłą z kompleksu niższości. Uwierzył tym wszystkim, którzy go nazywali włoskim kataryniarzem, którzy w jego łatwości twórczej widzieli dowód tandeciarstwa, a nie geniuszu, w trwonieniu zaś olśniewającej inwencji muzycznej na byle jakie libretta dostrzegali tylko lenistwo i płytkość umysłu, nie zaś bosko naiwną lekkomyślność duchowego bogacza.

Stefan Kisielewski

Rossini

The fight between serious musical drama and flippant, 'superficial' comic opera has been going on for centuries in different strata of history: between the supporters of Monteverdi and Gluck, Weber and Wagner. Their historical success, however, depended on the opponent's calibre: when that calibre was small, their victory was undisputed; in Rossini's case, however, the jury is still out. While the 'Piccinisti' have been long forgotten, while the names of Paesiello or Zingarelli are just hollow sounds now, while tens and hundreds of Italian opera composers have drowned in the whirl of time, Rossini still holds his ground, eluding all unfavourable or pretentious evaluations. When, while listening to this music, we rest from the pomposity and excess of his Neo-Romantic antagonists, we reach the conclusion that the composer of *The Barber of Seville*, much like Mozart, captured something timeless, some human eternity: everything will grow old and pass but Figaro – always young – will stay on.

Rossini was completely unaware of these perspectives: intoxicated by the unprecedented successes of his youth, he spent the latter half of his life feeding upon bitterness, a bitterness caused, as we would say today, by an inferiority complex. He finally gave in and believed those who called him the Italian barrel-organ player, who perceived his ease of creation as proof of ability to churn out low-brow entertainment rather than proof of genius, and saw the squandering of his bedazzling musical invention on second-rate librettos as a symptom of sloth and superficial mind rather than the divinely naïve lightheartedness of a spiritually rich man.

Stefan Kisielewski

Często zestawia się Rossiniego z Mozartem. Mimo zupełnie odrębnych indywidualności artystycznych obu twórców sztuka ich posiada wiele wspólnych cech, które – oczywiście przy zachowaniu odpowiednich proporcji – w dużej mierze usprawiedliwiają podobne zestawienie. Obaj byli fenomenami muzycznymi wyjątkowo uprzywilejowanymi przez naturę; obaj zadziwiali swą niezwykle szybko osiągniętą dojrzałością artystyczną; obaj posiadali niewyczerpane zasoby inwencji muzycznej i zajmowali podobne postawy estetyczne. Zarówno sztukę Mozarta, jak i Rossiniego cechuje obiektywizm i optymizm. Życie Mozarta ułożyło się tragicznie. Dla Rossiniego los okazał się łaskawszy, ale i on zaznał niejednej przykrości i niejednej goryczy, które mogły napełnić go głębokim pesymizmem do świata i ludzi. A jednak nic z tych załamań, konfliktów i niepowodzeń nie znajdujemy w ich muzyce. Mówi ona o temperamencie obu twórców, o ich wrażliwości w odczuwaniu i w wyrażaniu uczuć, ale nie jest i nie chce być dokumentem autobiograficznym. Nie ma w niej egocentryzmu i chęci akcentowania własnego „ja". Małostkowość i mizerie tego świata nie dotyczą żadnego z obu twórców i zupełnie ich nie obchodzą. Obaj głoszą radość życia i wyrażają w swej sztuce odwieczne dążenia duszy ludzkiej do piękna i szczęścia.

Wiarosław Sandelewski

Rossini

Rossini is often juxtaposed with Mozart. Despite the two composers being completely separate artistic individualities, their art has many common features which – *toutes proportions gardées*, of course – largely justify such a juxtaposition. Both were musical phenomena uniquely privileged by nature; both attained artistic maturity at a remarkably young age; both had inexhaustible resources of musical invention and took similar aesthetic positions. The art of both Mozart and Rossini is characterized by objectivism and optimism. Mozart's life took a tragic turn. Fate was gentler on Rossini but he, too, experienced many hardships and bitter disappointments, which could easily fill him with a profound pessimism about the world and his fellow human beings. And yet none of these breakdowns, conflicts and failures are found in their music. Their work tells us about the two composers' temperament, about their sensitivity in experiencing and expressing feelings, but is not and refuses to be autobiographic. There is no egocentrism, no desire to highlight their own 'I' in it. The pettiness and mediocrity of this world do not pertain to either of the composers, nor do they care a bit about them. Both extol the joie de vivre and express through their art the human soul's eternal drive towards beauty and happiness.

Wiarosław Sandelewski

Michał Ogórek

TUREK WE WŁOSZECH, WŁOSZKA W ALGIERZE

Tytuły dzieł Rossiniego układają się w kronikę globalizacji, kiedy to już nikt nie umiera tam, gdzie się urodził, i nikt nie rodzi się tam, gdzie umrze. Pomimo, że nieustanna ta wymiana ludności trwa już dziesięciolecia, a ostatnio bardzo przyśpieszyła, nie tylko nie doprowadziła do wymieszania się zamieniających się miejscami ludzi, ale nawet nie – do jako takiego zrozumienia.

Od „Turka we Włoszech" czy „Włoszki w Algierze" Rossiniego przeszliśmy do telewizyjnego serialu „Wspaniałe stulecie" i dalej rozumiemy się ze sobą, z całym szacunkiem, jak na tureckim kazaniu. Wzmożona intensywność europejsko – orientalnych kontaktów w ostatnim czasie, jak choćby podczas owego słynnego sylwestra w Kolonii, naszym wzajemnym mylnym wyobrażeniom o sobie tylko nadała ostrości.

Nie ma drugiego modelu pożycia męsko-damskiego, który tak rozpalałby wyobraźnię i wydawał się tak swobodny i rozwiązły, jak zamknięcie go w haremie. To w Europie. Ale też nie ma drugiego modelu tego pożycia, który wydawałby się tak swobodny i rozwiązły, jak niezamykanie go w haremie. To w Turcji i krajach ościennych.

Każdej ze stron wydaje się, że ta druga ma lepiej.

Bo przecież koncepcja, żeby sobie porwać jakąś kolejną żonę i – razem z poprzednią – trzymać w domu, nie wydaje się obca

XVIII-wieczna rycina satyryczna / satirical print, 18th c.

i niemiła nawet najbardziej zaciekłym obrońcom europejskości, zaś szczególnie imponować musi „białej sile", gwałtownie na ulicach występującej przeciw islamskim porządkom.

Trochę inaczej z Europejkami, ale i one znajdują w haremie coś dla siebie. Jak zauważyła już dawno temu głośna autorka – guru powieści dla kobiet z serii „Biblioteka miłości" – Barbara Cartland również mieszkanki Europy jako „młode kobiety marzą przecież o tym, żeby uprowadzali je ciemnoocy, ogniści szejkowie, radżowie i bejowie".

Po uprowadzeniu lub nie, pojedyncza kobieta pozostaje często w związku samotna; harem zawsze zapewnia jakieś towarzystwo, choćby damskie. Już Giacomo Casanova wykorzystywał ten mechanizm, zapraszając zawsze do siebie na kolację dwie damy: wówczas miał pewność, że żadna nie wyjdzie pierwsza, zostawiając go z tą drugą i dzięki temu aż do rana zostawały obie.

Warto tu zauważyć, że kiedy zamknięta w haremie jest tylko jedna kobieta, to też już jest harem i to najczęściej w praktyce spotykany.

Rezultatem więc raczej naszych własnych fantazji jest pogląd, jakoby orientalny model zamknięcia kobiety przed światem na całe życie w jednym pomieszczeniu, jest jakąś wybitną swobodą obyczajową, a nawet rodzajem rozwiązłości.

Tym bardziej, że z kolei z punktu widzenia haremu, skrajną rozwiązłością i zepsuciem jest model, w którym każda kobieta chodzi sobie luźno, gdzie chce, spotyka się, tańczy przytulona i flirtuje z mężczyznami i można w każdej chwili zobaczyć nie tylko jej odsłoniętą twarz, ale i – jak się uda – i uda. Przybyszom z krajów islamskich wydawać się musi, że każda mijana dziewczyna na ulicy to rodzaj wystawy, z której można sobie coś ściągnąć.

Przewrotnością kulturową stało się to, że zakrywanie twarzy i chowanie jej przed innymi, które jest objawem skrajnej skromności i gwarantem niewinności po tamtej stronie Morza Śródziemnego, po naszej – w postaci masek karnawałowych i balów kostiumowych – pozwala tylko zintensyfikować swobodę, gwarantując dyskrecję. W tamtych społeczeństwach zasłaniane się kobiet ma na celu likwidację, a przynajmniej ograniczenie rozwiązłości, a w naszych – jej zwiększenie. Trudno tu znaleźć jakiś wspólny język, który nawet trudno sobie wzajemnie pokazać, kiedy jest zasłonięty.

Zagadką z kolei klimatyczną pozostaje to, że w krajach Południa, gdzie jest niewypowiedzianie gorąco, po ulicach wszyscy przechodnie chodzą szczelnie zasłonięci, a w krajach Północy, gdzie zwykle jest chłodno i mokro, paradują z odsłoniętym minimum pępkiem. Logiczna byłaby pomiędzy nimi wymiana klimatu. A jednak na razie zamieniają się miejscami tylko tubylcy.

Michał Ogórek

Michał Ogórek, dziennikarz, satyryk, felietonista. Zasłynął cyklem „Ogórek na weekend" w „Gazecie Wyborczej", z którą jest związany od jej powstania.

Thomas Rowlandson *Patrząc w gwiazdy*

Thomas Rowlandson *Looking at the comet*

Michał Ogórek

THE TURK IN ITALY, THE ITALIAN GIRL IN ALGIERS

The titles of Rossini's works align themselves into a chronicle of globalization, where no one dies where they were born anymore and no one is born where they will die. Although this ongoing population exchange has been going on for decades, and has recently accelerated considerably, it has failed to bring about not only the complete integration of the moving peoples, but even a minimum of mutual understanding.

We have moved on from *The Turk in Italy* and *The Italian Girl in Algiers* to the television series *The Magnificent Century*, but in terms of mutual understanding it is still all Turkish – pardon, Greek – to us. The heightened intensity of European-Oriental contacts in recent times, as exemplified by the notorious New Year's Eve celebrations in Cologne if by nothing else, has only highlighted our false pictures of each other.

There is no other model of male-female relations that excites the imagination more and seems as permissive and licentious as that enclosed within the walls of the harem. That's from the European point of view. But then there is no other model of those relations that seems as permissive and licentious as that outside the walls of the harem – that would be the view in Turkey and neighbouring countries.

Because, after all, the idea of capturing a new wife and keeping her – together with your previous one – at home does not seem alien or unpleasant to even the most fervent defenders

XIX-wieczna rycina satyryczna / *satirical print, 19th c.*

of the European way of life, and must be particularly impressive to the 'white power' protesting vehemently against the Islamic ways in the streets.

Things are slightly different with female Europeans, but even they can find something to their liking in the harem. As pointed out quite a long time ago by the women's lit guru known for her 'Library of Love' novels, Barbara Cartland, Europe's young women just dream of being abducted by dark-eyed fiery sheikhs, rajahs and beys.

Whether abducted or not, just one woman often feels lonely in a relationship; the harem always provides some company, even if only female. Even Giacomo Casanova relied on this mechanism, and always invited two ladies to dinner: that way he was certain neither would depart first and leave him with the other one, so that both usually stayed till morning.

It is worth pointing out here that, when only one woman is immured in the harem, it is still a harem – in fact, the kind that is encountered in real life more often than any other. So it is more the outcome of our own fantasies than anything else to say that the Oriental model of hiding a woman away from the world for life is some extremity of permissiveness, or even a kind of licentiousness.

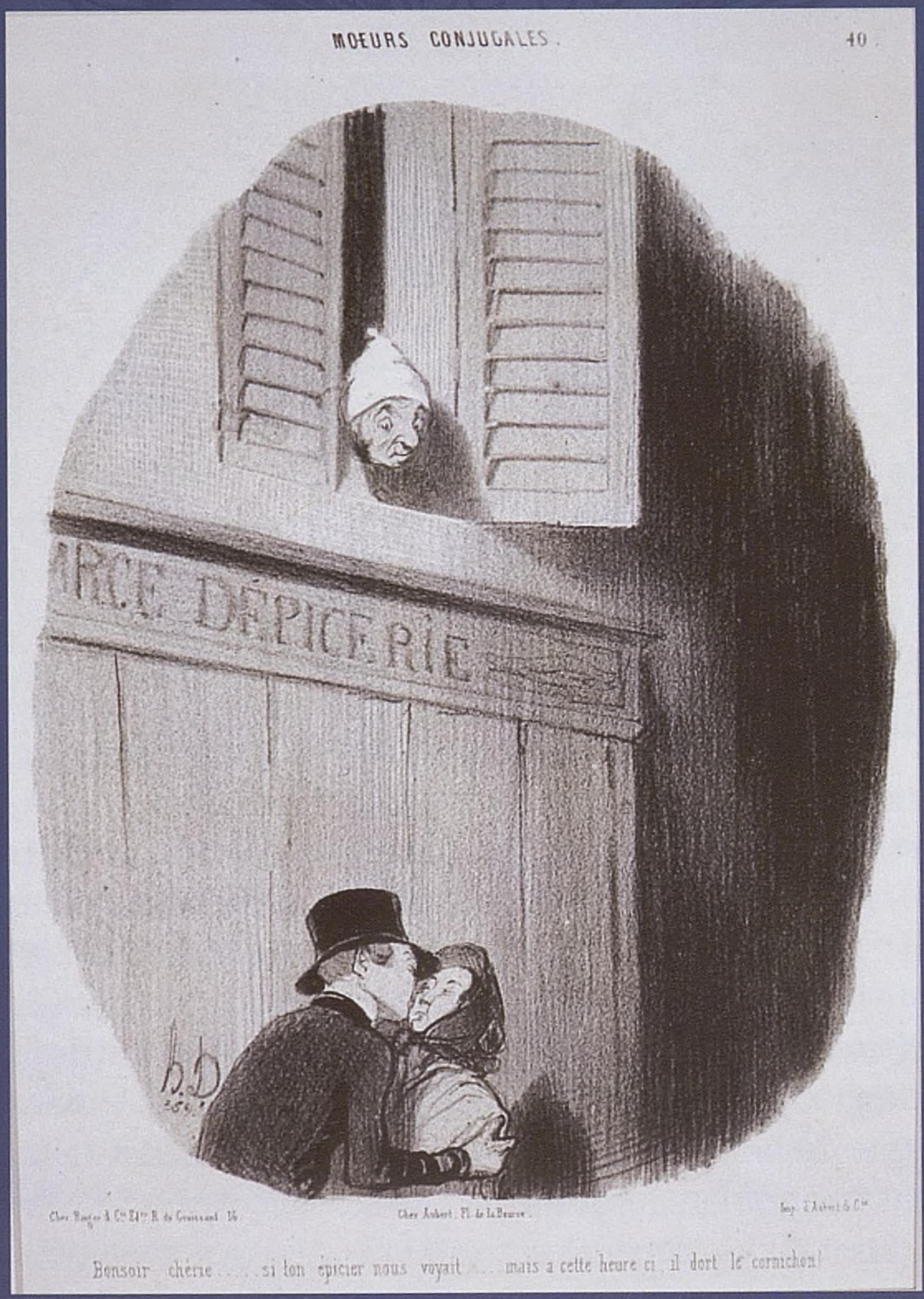
All the more so in light of the fact that, from the harem's point of view, what qualifies as extreme licentiousness and corruption is a model where every woman goes where and where she pleases, meets up with other people, hugs up to dance partners and flirts with men, and you see not only her unveiled face at all times, but also, on some occasions, her thighs. To the newcomers from Muslim countries this must produce the impression that every girl they pass in the street is a kind of shop window from which they can pick something.

It is something of a cultural paradox that covering the face to hide it from others, which is a manifestation of extreme modesty and a guarantee of innocence on the other side of the Mediterranean Sea, on ours – in the form of carnival masks and costume balls – serves only to intensify the permissiveness, by guaranteeing discretion. In the societies living on the other side, the veiling of women aims to preclude, or at least to reduce, debauchery, but in ours – to enhance it. It's hard to face the challenge of finding some common ground here; it's actually hard to face one another when the face is veiled or masked.

What's even more puzzling is the climatic discrepancy: in the countries of the South, where it is usually indescribably hot, all passersby in the street walk around with their whole bodies carefully covered while, in the lands of the North, where the weather is usually cold and wet, people parade with at least their navels exposed. It would seem logical to swap the climates, but for the time being it is only the populations which appear to be trading places.

Michał Ogórek

Michał Ogórek is a journalist and satirical column writer, who made a name for himself with his column 'Ogórek na weekend' in the *Gazeta Wyborcza* daily, for which he has worked ever since its inception in 1989.

Honoré Daumier, *Dobranoc, kochanie... / Good night, my darling...*

Pietro Longhi *Karnawał w Wenecji* / *Carnival in Venice*

KARNAWAŁ – to widowisko bez rampy, w którym nie ma podziału na wykonawców i widzów. Każdy jest tu aktywnym uczestnikiem, każdy jest włączony do akcji. Karnawału się nie ogląda, a ściślej mówiąc, karnawału nawet się nie odgrywa – karnawał się przeżywa. Żyje się wtedy według praw karnawału, póki zaś prawa te obowiązują, ludzie żyją życiem karnawałowym. A jest to życie wytrącone ze swej powszedniej koleiny, w jakiejś mierze wywrócone na nice: „świat na opak" („*monde à l'envers*").

Na czas karnawału zostają zawieszone prawa, zakazy i ograniczenia utrzymujące porządek zwykłego, pozakarnawałowego świata. W pierwszym rzędzie ulegają zawieszeniu podziały hierarchiczne oraz wszystkie z tym związane przymusy – lęku, czci dla prestiżu, etykiety itd., a więc to wszystko, co narzuca ludziom społeczno-hierarchiczna i każda inna nierówność (w tym nawet podział według wieku). Unieważnia się wszelkie dystanse między ludźmi, a zarazem nabiera mocy szczególna kategoria karnawałowa: swobodny, familiarny kontakt każdego ze wszystkimi.

Karnawał zbliża, łączy, jednoczy i w weselnym związku kojarzy świętość i świętokradztwo, wzniosłość i pospolitość, wielkość i nicość, mądrość i głupotę.

François Flameng *Karnawał w Wenecji* / *Carnival in Venice*

CARNIVAL is a pageant without footlights and without a division into performers and spectators. In carnival, everyone is an active participant, everyone communes in the carnival act. Carnival is not contemplated and, strictly speaking, not even performed; its participants live in it, they live by its laws as long as those laws are in effect; that is, they live a carnivalistic life. Because *carnivalistic life* is life drawn out of its usual rut, it is to some extent '*life* turned inside out', 'the reverse side of the world' (*'monde à l'envers'*).

The laws, prohibitions, and restrictions that determine the structure and order of ordinary, that is noncarnival, life are suspended during carnival: what is suspended first of all is hierarchical structure and all the forms of terror, reverence, piety, and etiquette connected with it – that is, everything resulting from socio-hierarchical inequality among people. All distance between people is suspended, and a special carnival category goes into effect: *free and familiar contact among people*.

Carnival brings together, unifies, weds, and combines the sacred with the profane, the lofty with the low, the great with the insignificant, the wise with the stupid.

Michał Bachtin

TREŚĆ PRZEDSTAWIENIA

Akt I

Trwa karnawał w Wenecji. Komicy teatru ulicznego zapraszają na spektakl, bawiąc przechodniów. Panuje powszechna wesołość, tylko Zaida, członkini trupy, opłakuje utraconego kochanka, tureckiego księcia Selima. Występ komików przyciąga uwagę Poety, poszukującego frapującego tematu do swojego dzieła. Dokumentuje on wydarzenie, robi zdjęcia i notatki. Pojawia się Geronio, skarżąc się na kłopoty ze swoją młodą żoną, Fiorillą. Chciałby spotkać Cygankę, która umiałaby przewidzieć przyszłość tego związku. Aktorki, w tym Zaida, przebierają się w cygańskie stroje, otaczają go, ale zamiast słów pociechy i dobrej wróżby Geronio słyszy kpiny z własnej nieporadności w małżeństwie. Tymczasem Poeta nakłania Zaidę do zwierzeń. Zaida była ukochaną tureckiego księcia Selima, który zamierzał się z nią ożenić. Ale intrygi dworskie sprawiły, że musiała ratować się ucieczką do Włoch. Poeta obiecuje zainteresować jej sprawą tureckiego księcia, który przybywa do Wenecji na kilka dni. Niech po powrocie do kraju wstawi się, gdzie trzeba, za wierną Zaidą. Oboje nie wiedzą jeszcze, że przybyszem jest właśnie Selim.

Selim przybija do nabrzeża wraz ze świtą. Scenie przygląda się z upodobaniem Fiorilla, żona Geronia, która natychmiast zwraca uwagę tureckiego księcia. Wystarczy kilka spojrzeń i wychodzą razem na kawę. Tymczasem na nabrzeżu Poeta spotyka Narcisa, najbliższego przyjaciela Geronia i kochanka Fiorilli, któremu ta przed chwilą umknęła oraz samego Geronia, który właśnie widział żonę przechadzającą się z Turkiem. Poeta kpi sobie z porzuconych przez Fiorillę, za co ci chcą go obić.

Słodkie tête-à-tête Fiorilli i Selima przerywa nagłe wtargnięcie Geronia, a potem Narcisa. Fiorilla nie wydaje się być tym speszona a nawet zdoła upokorzyć męża a potem umówić się z Selimem na kolejną schadzkę.

Poeta dowiaduje się, że Selim planuje porwanie Fiorilli. Aby temu zapobiec, aranżuje spotkanie Zaidy z Selimem. Scenę tę przerwie przybycie Fiorilli, która w masce chce ukryć się przed śledzącymi ją mężem i kochankiem. Kiedy jednak widzi w ramionach Selima Zaidę, odkrywa twarz i robi karczemną awanturę, co skrzętnie dokumentuje żądny sensacji Poeta. Następuje totalne zamieszanie.

Akt II

Poeta upija Geronia, by sprowokować go do nieobliczalnych działań. Nadchodzi Selim z propozycją: zwyczajem tureckim kupi Fiorillę od Geronia. Oburzony Geronio nie zgadza się, dochodzi do kłótni, w której Selim grozi porwaniem Fiorilli. Fiorilla tymczasem wyzywa Zaidę na pojedynek: niech Selim wybierze jedną z nich. Turek waha się, chętnie wybrałby obie. Zaida odchodzi zwyciężona, Fiorilla triumfuje, choć, jak się potem okaże, nie ma powodów. Na razie, po kłótni z Selimem jedna się z nim. Wychodzą w miłosnym uścisku.

Poeta informuje Geronia, że Selim i jego żona mają spotkać się na balu maskowym, by potem wsiąść na statek i odjechać do Turcji. Namawia Geronia, by przebrał się za Turka, tym samym zmylił Fiorillę i uprowadził ją do domu a wtedy Turkowi dostanie się przebrana za Fiorillę Zaida. Podsłuchujący tę rozmowę Narciso postanawia także włożyć turecki strój i uprowadzić Fiorillę. Geronio zdobywa kostium, ale zanim się przebierze, opowiada o swojej żonie, wykorzystującej dobroć męża.

Na balu maskowym spotyka się trzech Turków i dwie Fiorille. Selim wziąwszy Zaidę za Fiorillę wyznaje jej miłość i namawia do ucieczki do Turcji. Narciso wyznaje miłość prawdziwej Fiorilli a ta sądząc, że to Selim, daje się uwieść. Geronio zostaje skompromitowany, dowiaduje się, że żona zdradzała go z najlepszym przyjacielem i że od dawna jest rogaczem. Poeta radzi mu zagrozić Fiorilli rozwodem. Tak też się staje. Fiorilla natychmiast „trzeźwieje", zdając sobie sprawę z utraty pozycji i pieniędzy. Wzruszony Geronio przyjmuje jej skruchę. Pojawiają się pojednani ze sobą Selim i Zaida. Wszyscy są zadowoleni i szczęśliwi, zwłaszcza Poeta, któremu udało się doprowadzić „dzieło" do szczęśliwego końca.

opracowała Elżbieta Tosza

Projekt scenografii ANNY SEKUŁY

Stage designs by ANNA SEKUŁA

THE STORY

Act I

Carnival in Venice. Street comedians entertain passers-by and encourage them to see their show. Amid the general revelry, one member of the troupe, Zaida, is grieving the loss of her lover, the Turkish prince Selim. The comedians' performance grabs the attention of the Poet, looking for an interesting subject for his work. He documents the event by taking photos and notes. Enter Geronio, complaining about the troubles caused by his young wife, Fiorilla. He would like to meet a Gypsy woman who could tell him the future of their relationship. The actresses, including Zaida, dress up as Gypsies and surround him but instead of a good fortune all Geronio hears is their mockery at his helplessness in marriage. In the meantime, the Poet persuades Zaida to confide in him. Zaida was the love of Selim, a Turkish prince who was going to marry her, but courtly intrigues forced her to flee and seek refuge in Italy. The Poet promises to bring her case to the attention of a Turkish prince who happens to be spending a few days in Venice, namely to ask him to supplicate on the faithful Zaida's behalf with the right person. Neither of them is aware that the visiting prince is Selim himself.

Selim and his train of attendants alight at the wharf. The scene is watched by Fiorilla, Geronio's wife, who instantly attracts the Turkish prince's attention. It takes just a brief exchange of glances for them to go for coffee together. In the meantime, the Poet meets Narciso, Geronio's best friend and Fiorilla's lover, whom she had just managed to avoid, and Geronio himself, who has just seen his wife strolling with the Turk. The Poet rails at the two men dumped by Fiorilla, which makes them want to beat him up.

Fiorilla and Selim's sweet tête-à-tête is abruptly broken up by the sudden appearance of Geronio, followed by Narciso. Fiorilla, however, seems hardly taken aback; she actually manages to humiliate her husband and set another date with Selim.

The Poet finds out that Selim has plans to abduct Fiorilla. To prevent it, he arranges a meeting between Zaida and Selim. That scene is interrupted by the arrival of Fiorilla, hiding behind a mask from both her husband and her lover's pursuit. On seeing Zaida in Selim's arms, she unmasks her face and makes a wild scene, which is again closely noted by the sensation-thirsty Poet. Total confusion ensues.

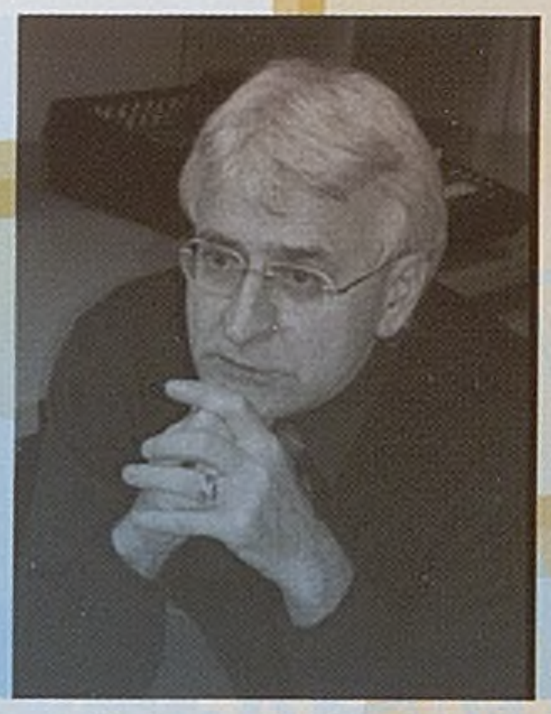
Act II

The Poet gets Geronio drunk to provoke him to act irresponsibly. Enter Selim with a proposal: as is the Turkish custom, he will purchase Fiorilla from Geronio. Geronio is outraged at this and the men begin to quarrel. Selim threatens to abduct Fiorilla. In the meantime, Fiorilla challenges Zaida to a duel: let Selim choose one of them. The Turk is hesitant; he would gladly have both of them. Finally Zaida leaves defeated and Fiorilla triumphs, even though, as it later turns out, she has no reason to do so. For the time being, she makes up with Selim after the row they have had. They exit embracing each other.

The Poet informs Geronio that his wife and Selim are to meet during the masked ball and intend to board a ship bound for Turkey afterwards. He persuades Geronio to dress up as a Turk and, by duping Fiorilla with his disguise, abduct her himself while the Turk will be given Zaida dressed up as Fiorilla. The eavesdropping Narciso resolves to don Turkish costume as well and abduct Fiorilla. Geronio procures a costume but before he manages to dress up he soliloquises about his wife abusing her husband's goodness.

During the masquerade, three Turks meet two Fiorillas. Taking Zaida for Fiorilla, Selim professes his love to her and tries to persuade her to elope with him to Turkey. Narciso professes love to the real Fiorilla who, mistaking him for Selim, lets him seduce her. Geronio feels disgraced on finding out that his wife has been cheating on him with his best friend and that he has long been a cuckold. The Poet advises him to threaten to divorce Fiorilla, which he does. Fiorilla instantly 'comes to her senses', realizing that she is facing the loss of her status and money. Deeply moved, Geronio accepts her remorse. Enter Selim and Zaida, also reconciled. Everyone is happy, especially the Poet, who has succeeded in bringing his 'work' to a happy end.

prepared by Elżbieta Tosza

WŁODZIMIERZ NURKOWSKI

Absolwent wydziału aktorskiego i wydziału reżyserii krakowskiej PWST. Zrealizował ponad 70 spektakli. Związany z krakowskimi scenami, gdzie wyreżyserował m.in. *Antygonę* Sofoklesa, *Nie-Boską komedię* Z. Krasińskiego, *Bolesława Śmiałego* S. Wyspiańskiego, *Cyda* P. Corneille'a (Teatr Ludowy), *Męża i żonę* A. Fredry i *Listy miłosne* A. R. Gurneya (Stary Teatr), *Opowieści Lasku Wiedeńskiego* O. von Horvatha, *Szkoda, że jest nierządnicą* J. Forda, (Teatr im. J. Słowackiego), *Burzę* Szekspira, *Szaleństwa panny Magdaleny* wg B. Prusa (Teatr Bagatela). Współpracował także z teatrami w Gdańsku, Łodzi, Katowicach, Kaliszu, Rzeszowie, Szczecinie. Ma w dorobku 10 przedstawień Teatru Telewizji, m.in. *Opowieści Lasku Wiedeńskiego* i *Sąd ostateczny* O. von Horvatha, *Łunin czyli śmierć Kubusia Fatalisty* E. Radzińskiego, *Intrygę i miłość* F. Schillera, *W małym domku* T. Rittnera. W Operze Krakowskiej zrealizował *Orfeusza i Eurydykę* Ch. W. Glucka (1984), *Tetydę na Skyros* D. Scarlattiego (1984), *Eugeniusza Oniegina* P. Czajkowskiego (1985), *Jasia i Małgosię* E. Humperdincka (2002) , *Gwałt na Lukrecji* B. Brittena (2004), *Śpiewam miłosny rym...* (2010), *Ariadnę na Naxos* R. Straussa (2012), *Cabaret lunaire* do muzyki Arnolda Schönberga (2013) oraz operę dla dzieci *Pan Marimba* M. Ptaszyńskiej (2008).

TOMASZ TOKARCZYK

Dyrygent. Absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest laureatem I nagrody Ogólnopolskiego Przeglądu Młodych Dyrygentów im. W. Lutosławskiego w Białymstoku (2002). W 2003 roku na Międzynarodowym Konkursie Dyrygentów im. G. Fitelberga w Katowicach otrzymał Medal Stowarzyszenia Polskich Artystów Muzyków oraz Nagrodę Stowarzyszenia Autorów ZAiKS dla najlepszego polskiego uczestnika. Był dyrygentem Tarnowskiej Orkiestry Kameralnej (1999/2000), kierownikiem muzycznym i dyrygentem Opery w Szczecinie (2002/2004). W 2004 r. związał się z Operą Krakowską, gdzie obecnie jest kierownikiem muzycznym. Przygotował dla tej sceny premiery m.in.: *Der Kaiser von Atlantis* Ullmanna, *Madama Butterfly* i *Cyganeria* Pucciniego, *Baron cygański* Straussa, *Traviata*, *Trubadur* i *Requiem* Verdiego, *Ariadna na Naxos* R. Straussa, *Wesele Figara* Mozarta, *Carmina Burana* Orffa, *Miłość do trzech pomarańczy* Prokofiewa, *Mefistofeles* Boito, a także w ramach Festiwalu K. Pendereckiego *Diabły z Loudun*. Współpracuje z orkiestrami symfonicznymi większości polskich filharmonii, Warszawską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej, Teatrami Wielkimi w Poznaniu i w Łodzi. W 2011 roku zadebiutował w Filharmonii Narodowej w Warszawie oraz Operze Narodowej w Bratysławie. Dla Festiwalu Operowego w Wexford (Irlandia) przygotował *Marię* Romana Statkowskiego – pierwsze poza Polską wykonanie opery (2011). Od 2013 jest gościnnym dyrygentem Teatru Opery i Baletu w Czelabińsku (Rosja). W swoim dorobku ma nagrania telewizyjne oraz nagrania muzyki filmowej i teatralnej.

ANNA SEKUŁA

Scenograf, kostiumograf. Przez ponad 20 lat związana z Teatrem im. J. Słowackiego w Krakowie współpracowała jednocześnie z najważniejszymi scenami dramatycznymi w kraju. Projektowała scenografię i kostiumy do przedstawień takich reżyserów jak K. Babicki, A. Bubień, K. Dejmek, M. Fiedor, M. Grabowski, B. Hussakowski, I. Kempa, T. Minc, E. Nüganen, W. Nurkowski, T. Obara,

M. Stebnicka, R. Zioło. Współpracowała także ze scenami muzycznymi – z Operą Wrocławską, Operą Nova w Bydgoszczy, Teatrem Muzycznym w Gliwicach. W Operze Krakowskiej zrealizowała scenografie i kostiumy do oper: *Orfeusz i Eurydyka* Ch. W. Glucka (1984), *Eugeniusz Oniegin* P. Czajkowskiego (1985), *Jaś i Małgosia* E. Humperdincka (2002), *Gwałt na Lukrecji* B. Brittena (2004), *Ariadna na Naxos* R. Straussa (2012), do przedstawień muzycznych: *Śpiewam miłosny rym...* (2010), *Cabaret lunaire* (2013), do musicalu Stevena Markwicka *Mały lord* (2011), a także do baletu *Emocje* (2015).

VIOLETTA SUSKA

Absolwentka Warszawskiej Państwowej Szkoły Baletowej oraz Leningradzkiego Konserwatorium Muzycznego, stażystka w zespole Maurice Béjarta w Paryżu. W latach 1987–1997 pracowała jako kierownik baletu w takich teatrach jak: Opera i Operetka w Szczecinie, Teatr Muzyczny w Gdyni, Operetka Wrocławska, Teatr Muzyczny „Roma" w Warszawie, Opera i Operetka w Krakowie. Od 2010 jest kierownikiem baletu Teatru Muzycznego w Lublinie. Jako choreograf i reżyser stworzyła około 80 spektakli baletowych, musicali, oper, operetek, koncertów oraz przedstawień w teatrach dramatycznych. Przez wiele lat pracowała jako pedagog w Studium im. Baduszkowej przy Teatrze Muzycznym w Gdyni. Prowadziła warsztaty taneczne w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi oraz warsztaty choreograficzne w projekcie „IN THEATRE – International Theatre – Joint Cultural Workshops in the South Baltic Region" organizowanym w ramach Programu Współpracy Transgranicznej „Południowy Bałtyk 2007–2013".

ZYGMUNT MAGIERA

Dyrygent, tenor, manager kultury. Ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Krakowie. Założyciel i szef artystyczny OCTAVA ensemble. Jako dyrygent współpracował m.in. z Operą Wrocławską (pełniąc funkcję kierownika chóru), Operą Krakowską, Chórem Polskiego Radia, Capella Cracoviensis (kierownik artystyczny zespołu śpiewaków), Chórem i Orkiestrą Akademii Muzycznej w Krakowie, Krakowskim Chórem Kameralnym, Kantorei Sankt Barbara oraz Krakowskim Chórem Akademickim Uniwersytetu Jagiellońskiego. Wraz z OCTAVA ensemble przygotowywał liczne nagrania, uczestniczył w wielu koncertach, konkursach i najważniejszych festiwalach muzycznych w kraju i za granicą. Zdobył m.in. Grand Prix Ogólnopolskiego Turnieju Chórów „LEGNICA CANTAT" oraz Grand Prix X Ogólnopolskiego Festiwalu Chóralnego „Cantio Lodziensis". Prowadzi także działalność pedagogiczną. Od sezonu 2011/2012 jest kierownikiem Chóru Opery Krakowskiej.

DARIUSZ PAWELEC

Absolwent operatorstwa filmowego Wydziału Radia i Telewizji w Katowicach. Od lat związany z oddziałem TVP w Krakowie. Jest realizatorem i reżyserem wielu programów i filmów związanych z tematyką kulturalną. Jego ostatnie filmy dokumentalne to *Świetliki 15* (2008), *Zawód: inteligent* (2006), *Gdzie Rzym, gdzie Krym... czyli podróże Jerzego Pomianowskiego* (2003), *Kraków Wyspiańskiego* (2000), *Jerzy Pilch. Wyznania człowieka piszącego po polsku* (1999). Od kilku lat współpracuje z Operą Krakowską jako reżyser światła.

WOJTEK GIERLACH
SELIM

Bas. Jest zdobywcą nagród na międzynarodowych konkursach wokalnych: im. Ady Sari 1999 – I miejsce, w Bilbao 2000 – II miejsce, Premio Caruso w Mediolanie 2001 – nagroda główna, F. Viñas w Barcelonie 2004 – III miejsce oraz nagrody im. Jana Kiepury w 2012 roku. Ubiegły sezon rozpoczął występami jako Melisso w operze *Alcina* Haendla razem z Joyce DiDonato i The English Concert pod dyr. H. Bicketa w Nowojorskiej Carnegie Hall, Paris Théâtre des Champes Elisées i Theater an der Wien w Wiedniu. Do ostatnich sukcesów należy zaliczyć też debiut w Walijskiej Operze Narodowej w Cardiff jako Sir Giorgio w *Purytanach* Belliniego pod dyr. Carlo Rizziego. Wystąpił również jako Don Basilio (*Cyrulik sewilski*) w Deutsche Oper Berlin, Oroveso (*Norma*) w Teatro National São Carlos w Lisbonie, Assur *(Semiramida*) w Royal Danish Opera w Kopenhadze, Alidoro (*Kopciuszek*) na Festivalu d'Aix-en-Provence, Melisso (*Alcina*) w Opera National de Bordeaux, Orbazzano (*Tancred)* w Teatro Maestranza w Sevilli, Leporello (*Don Giovanni*) w Nico Opera Cape Town, Hrabia Rodolfo *(Lunatyczka*) w Theater St. Gallen oraz jako Król Treflowy (*Miłość do trzech pomarańczy)* w Operze Krakowskiej. W Teatrze Wielkim w Warszawie wystąpił jako Colline w *Cyganerii*, Duce Alfonso w *Lukrecji Borgii*, Raimondo w *Łucji z Lammermoor*, Figaro w *Weselu Figara*, Escamillo w *Carmen* oraz Gessler w *Wilhelmie Tellu*. Repertuar koncertowy to m.in *Saul* Haendla w Filharmoni Narodowej i *Eliasz* Mendelssohna w Filharmoni Krakowskiej pod dyrekcją Helmutha Rillinga, *Missa Solemnis* Beethovena w Berlińskim Konzerthaus, *Magnificat* Bacha w Auditorio Nacional de Madrid, *Stabat Mater* Rossiniego z Orquesta del Principado de Asturias w Oviedo, *Dies Irae* Pendereckiego z Simon Bolivar Orchestra w Caracas. Najbliższe plany to m.in. *Lady Makbet mceńskiego powiatu* (Priest) w Londyńskiej Covent Garden.

ŁUKASZ GOLIŃSKI
SELIM

Bas-baryton. Absolwent Akademii Muzycznej w Gdańsku (2006) w klasie prof. Floriana Skulskiego. Umiejętności wokalne kształcił też na kursie mistrzowskim u Rollando Paneraia we Florencji. Jest solistą Opery Nova w Bydgoszczy, gdzie zadebiutował w 2006 rolą Zbigniewa w *Strasznym dworze*. Występuje na bydgoskiej scenie w takich partiach jak: arcykapłan Baal w *Nabucco* i Markiz w *Traviacie* Verdiego, Jagu w *Manru* Paderewskiego (reż. Laco Adamik, 2006), sierżant Belcore w *Napoju miłosnym* Donizettiego, Alvise Badoero w *La Gioconda* Ponchiellego (oba spektakle w reżyserii Krzysztofa Nazara), książę Homonay w *Baronie cygańskim* J. Straussa (reż. Janina Niesobska), Komisarz w *Madama Butterfly* i Marcello w *Cyganerii* Pucciniego (reż. Maciej Prus, 2011), Janusz w *Halce* Moniuszki (reż. Natalia Babińska, 2013), Tonio w *Pajacach* (reż. Andrzej Bubień, 2013), Sparafucile i Hrabia Monterone w *Rigoletcie* (reż. Natalia Babińska, 2014). W 2011 laureat nagrody Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

KRZYSZTOF DEKAŃSKI
SELIM

Bas. Absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie. Warsztat doskonalił na kursach u profesorów Ryszarda Karczykowskiego, Piotra Kusiewicza i w Bachakademie Stuttgart. Obecnie pozostaje pod opieką wokalną dr hab. Katarzyny Oleś-Blacha. Debiutował na scenie Opery na Zamku w Szczecinie partią Bartola w *Weselu Figara* Mozarta. Jest solistą Opery Krakowskiej, gdzie wykonywał m.in. partie Bonza w *Madama Butterfly* Pucciniego, Masetty w *Don Giovannim* Mozarta, Truffaldina w *Ariadnie na Naxos* R. Straussa, Dziemby w *Halce* Moniuszki czy Pana Hobbsa w musicalu *Mały lord* S. Markwicka. W repertuarze posiada także partie Ferranda w T*rubadurze* Verdiego, Figara w *Weselu Figara* Mozarta czy Banca w *Makbecie* Verdiego. Występował z zespołami Filharmonii Krakowskiej, Szczecińskiej, Koszalińskiej, brał udział w festiwalach: Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Festiwal Muzyki Organowej w Kamieniu Pomorskim i Inowrocławiu, Gaude Mater w Częstochowie.

KATARZYNA OLEŚ-BLACHA
FIORILLA

Sopran koloraturowy. Absolwentka Akademii Muzycznej w Krakowie, pedagog tej uczelni. Laureatka wielu międzynarodowych konkursów wokalnych. Jest solistką Opery Krakowskiej, posiada w swym dorobku kilkadziesiąt partii operowych w tym: Królowej Nocy w *Czarodziejskim flecie*, Hanny w *Strasznym dworze*, Gildy w *Rigoletcie*, Donny Anny w *Don Giovannim*, Violetty w *Traviacie*, Zerbinetty w *Ariadnie na Naxos*, Hrabiny Almaviva i Zuzanny w *Weselu Figara*, Adiny w *Napoju miłosnym*, Eurydyki w *Orfeuszu i Eurydyce*, Leonory w *Trubadurze*, Małgorzaty w *Mefistofelesie*, Musetty w *Cyganerii*, Roksany w *Królu Rogerze,* tytułową Łucję w operze Donizettiego. Rolą tą debiutowała w 2008 r. w Operze Narodowej w Warszawie. Współpracuje z wieloma teatrami operowymi, filharmoniami i zespołami muzyki dawnej. W kręgu zainteresowań artystki znajduje się również muzyka oratoryjno – kantatowa oraz kameralna. Chętnie wykonuje utwory współczesnych kompozytorów. Koncertuje w kraju i za granicą (m.in. Kraków, Warszawa, Wrocław, Szczecin, Katowice, Stuttgart, Wolfsburg, Innsbruck, Linz, Hannover, Berlin, München, Regensburg, Fulda, Graz, Strasburg, Shang-hai, Wiedeń).

ANNA WOLFINGER
FIORILLA

Sopran. Absolwentka Akademii Muzycznej w Krakowie oraz Hochschule für Musik und Theater w Hamburgu. Już jako studentka współpracowała z Krakowską Operą Kameralną (w spektaklach: *La Serva Padrona*, *Livietta e Tracollo* G. B. Pergolesiego, *Die Schuldigkeit des ersten Gebots* W. A. Mozarta). Artystka występowała na wielu festiwalach muzycznych m.in. Festiwalu Sztuk Dawnych – Imieniny Izabeli Branickiej w Białymstoku, Cracovia Sacra w Krakowie, Iubilaei Cantus w Nowym Sączu, Muzyka i Sacrum w Chrzanowie, Wratislavia Cantans we Wrocławiu, Belcanto w Nałęczowie. Brała udział w prawykonaniu oratorium *Oto wierny sługa mój* Huberta Kowalskiego i Piotra Pałki. Laureatka Grand Prix w III Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Jana Kiepury w Krynicy-Zdroju oraz konkursów takich jak: Konkurs Sztuki Wokalnej Złote Głosy w Warszawie, Konkurs Wokalny im. I. Godina we Vrablach, I Ogólnopolski Konkurs Wokalny w Mławie, finalistka Międzynarodowego Konkursu Wokalnego im. F. Viñas w Barcelonie oraz Belvedere w Düsseldorfie. Od 2012 roku solistka Opery i Filharmonii Podlaskiej.

GRZEGORZ SZOSTAK
GERONIO

Bas. Absolwent Warszawskiej Akademii Muzycznej im. F. Chopina w klasie prof. Alicji Dankowskiej–Prawdzic. Był solistą Reprezentacyjnego Zespołu Artystycznego Wojska Polskiego, solistą Teatru Muzycznego w Lublinie, a od sezonu 2008/2009 jest solistą Teatru Wielkiego w Łodzi. Współpracuje z Operą Narodową w Warszawie, Operą Wrocławską, Operą Krakowską, Operą i Filharmonią Podlaską w Białymstoku, Operą Śląską w Bytomiu, Operą NOVA w Bydgoszczy, Teatrem Muzycznym w Łodzi, Mazowieckim Teatrem Muzycznym im. J. Kiepury w Warszawie oraz Gliwickim Teatrem Muzycznym. Ma w dorobku liczne koncerty i przedstawienia operowe, operetkowe, filharmoniczne i musicalowe na terenie całej Europy, koncerty dla Belgijskiej Rodziny Królewskiej oraz Księżnej i Księcia Luksemburga, koncerty w Montreux. W repertuarze artysty znajduje się ponad 60 partii solistycznych.

BOGDAN ŚLIWA
GERONIO

Baryton. Ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Gdańsku na wydziale wokalno-aktorskim w klasie prof. Floriana Skulskiego. W tym samym roku został solistą Warszawskiej Opery Kameralnej, gdzie kreuje ponad trzydzieści pierwszoplanowych ról m.in. w operach G. Rossiniego (Figaro, Bartolo, Dandini, Taddeo, Geronio, Fabrizio), G. Donizettiego (*Napój miłosny*, *Don Pasquale*), C. M. Webera (*Wolny strzelec)*, W. A. Mozarta (*Cosi fan tutte, Don Giovanni*, *Wesele Figara*, *Czarodziejski flet, La finta semplice*). Ma również w swoim repertuarze role w operach barokowych mistrzów takich jak: Monteverdi, Purcell, Merula, Scarlatti, Paisiello. Z wielkim powodzeniem wykonuje również partie w operach staropolskich (Kurpiński, Bogusławski, Kamieński). Współpracuje gościnnie z teatrami w Polsce. Dysponuje także rozległym repertuarem oratoryjno-kantatowym. Wielokrotnie brał udział w licznych tourne po krajach Europy, a także Japonii oraz Izraelu i Libanie.

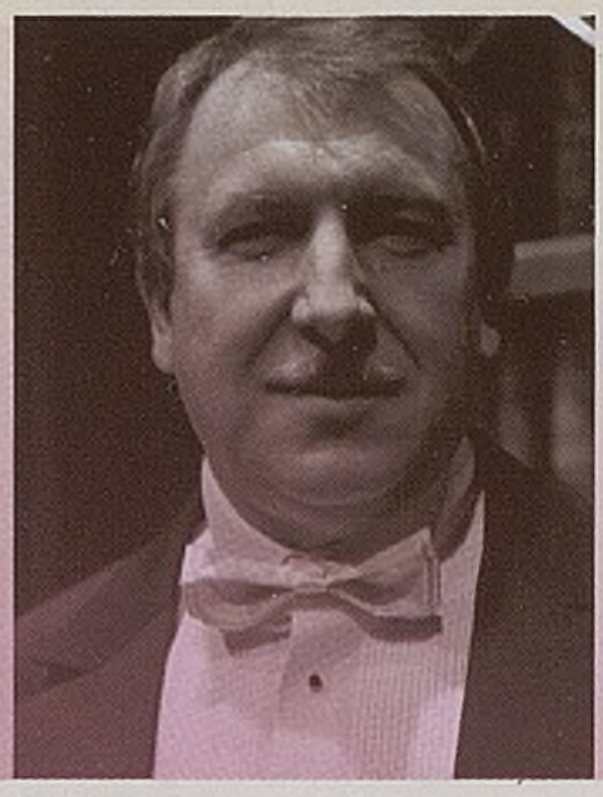
ANDRZEJ LAMPERT
NARCISO

Tenor. Urodzony w Chorzowie. Kształcił się na Wydziale Jazzu i Muzyki Rozrywkowej AM w Katowicach oraz na Wydziale Wokalno-Aktorskim AM w Krakowie. Laureat programu „Szansa na sukces" (TVP), lider grupy muzycznej PIN (do 2013) zdobył swoimi umiejętnościami zarówno miłośników soft-rocka jak i śpiewu klasycznego. Laureat konkursów wokalnych (Bydgoszcz, Nowy Sącz, Vrable, Salzburg). Zadebiutował w 2010 na scenie Opery Śląskiej partią Alfreda w *Traviacie*. W 2012 wystąpił po raz pierwszy w Operze Krakowskiej w partii Pinkertona w *Madama Butterfly*. Od września 2013 jest solistą krakowskiej sceny, gdzie wykonywał partie Nemorina *w Napoju miłosnym*, Barinkay'a w *Baronie cygańskim*, Lensky'ego w *Eugeniuszu Onieginie*, Parysa w *Pięknej Helenie*, Rodolfa w *Cyganerii*. Brał udział w produkcjach poza granicami kraju, występując w takich partiach jak: Alfredo w *Traviacie* (opera La Comedie w Montpellier, 2014), Ewangelista w *Pasji św. Mateusza* (Wiedeń, 2014) oraz Tamino w *Czarodziejskim flecie* (Stadttheater w Baden koło Wiednia, 2015). W 2015 wziął udział w nagraniach ścieżki dźwiękowej do filmu „Music, War and Love" z NOSPR w Katowicach. Od 2011 pozostaje pod stałą opieką wokalną prof. Heleny Łazarskiej.

ADAM SOBIERAJSKI
NARCISO

Tenor. Absolwent Akademii Muzycznej w Katowicach. Od 2007 solista Opery Krakowskiej, związany również z Gliwickim Teatrem Muzycznym i Operą Śląską w Bytomiu. Jest dwukrotnym laureatem Konkursu im. I. Borowickiej w Krakowie (2006, 2008), zdobywcą wyróżnienia oraz czterech nagród, w tym dla najlepszego tenora w Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. A. Didura w Bytomiu (2008), laureatem I Europejskiego Konkursu Tenorów w Sosnowcu (2009). Współpracuje z Operą Nova w Bydgoszczy, Teatrem Muzycznym w Poznaniu oraz Filharmoniami: Krakowską, Śląską, Zabrzańską i Jeleniogórską. Jego repertuar obejmuje partie operowe takie jak Tamino w *Czarodziejskim flecie*, Don Ottavio w *Don Giovannim*, Almaviva w *Cyruliku sewilskim*, Alfred w *Traviacie*, Leński w *Eugeniuszu Onieginie*, Rodolfo w *Cyganerii*, Nemorino w *Napoju miłosnym*, Edrisi w *Królu Rogerze* oraz partie operetkowe.

ANDRZEJ BIEGUN
POETA

Baryton. Absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie. Od 1981 roku solista Opery Krakowskiej, wykonawca kilkudziesięciu czołowych partii operowych, od baroku (*Xerxes* i *Juliusz Cezar* Händla) po dzieła współczesne (*Ubu Rex* i *Czarna maska* Pendereckiego). Występuje też w operetkach i musicalach, a także w repertuarze koncertowym i oratoryjnym. W 2011 przygotował dla Opery Krakowskiej *Podróż zimową* S. Barańczaka/ F. Schuberta. Występował w krajach Europy (Niemcy, Holandia, Francja, Włochy, Belgia, Dania), a także w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Dokonał wielu nagrań radiowych, telewizyjnych i płytowych m.in. ze śpiewaczką amerykańską Gwendolyn Bradley i Filharmonią Krakowską pod dyrekcją Rolanda Badera oraz z NOSPR w Katowicach pod batutą Rubena Silvy. Jest pedagogiem w krakowskiej Akademii Muzycznej.

MARIUSZ GODLEWSKI
POETA

Baryton. Absolwent Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Jest laureatem krajowych i międzynarodowych konkursów wokalnych. W roku 2001/2002 był stypendystą Ministra Kultury i Sztuki w Wiedniu. W 2002 r. zadebiutował w Operze Narodowej w Warszawie partią Peleasa w operze Debussy'ego *Peleas i Melizanda*. Jest stałym śpiewakiem gościnnym w Operze Wrocławskiej, współpracuje także z warszawską sceną narodową, z Operą Krakowską, oraz ze scenami niemieckimi w Bonn i Karlsruhe. Występuje na wielu festiwalach w Polsce i za granicą. W 2012 śpiewał w prapremierze pieśni K. Pendereckiego *Powiało na mnie morze snów* w Filharmonii Narodowej. Na zaproszenie V. Gergieva wystąpił pod jego batutą na Festiwalu Białych Nocy w Petersburgu. W październiku 2013 wystąpił podczas Beijing Music Festival w Pekinie pod batutą K. Pendereckiego. W swoim repertuarze posiada wiele głównych partii operowych, wykonuje również lirykę wokalną Schuberta i Brahmsa oraz niemiecką i angielską muzykę baroku.

AGNIESZKA CZĄSTKA
ZAIDA

Mezzosopran. Absolwentka Akademii Muzycznej w Krakowie, solistka Opery Krakowskiej, gdzie występuje m.in. w roli Carmen, Zofii w *Halce* i Jadwigi w *Strasznym dworze*, Orfeusza w *Orfeuszu i Eurydyce*, Suzuki w *Madama Butterfly*, Zerliny w *Don Giovannim*, Poliny w *Damie pikowej* i Olgi w *Eugeniuszu Onieginie*, Maddaleny w *Rigoletcie,* Driady w *Ariadnie na Naxos*, Marceliny w *Weselu Figara*, Ines w *Trubadurze*, Smeraldiny w *Miłości do trzech pomarańczy*, Marty w *Mefistofelesie,* Jenty w *Skrzypku na dachu*, Orestesa w *Pięknej Helenie*, Księcia Orlovskyego w *Zemście nietoperza*. W repertuarze posiada jeszcze wiele znaczących partii operowych i oratoryjnych. Współpracuje także z innymi teatrami muzycznymi. Koncertowała m.in. w USA, Niemczech, Wielkiej Brytanii, krajach Beneluxu, Norwegii, Ukrainie, Rosji, Słowacji i Kuwejcie.

KRZYSZTOF KOZAREK
ALBAZAR

Tenor. Absolwent Wydziału Wokalno-Aktorskiego AM w Krakowie. Na swoim koncie posiada nagrania płyt CD z muzyką dawną oraz współpracę z takimi zespołami jak Capella Cracoviensis, Cappella Augustana, Goldberg Ensamble, La Tempesta, Accademia dell'Arcadia. Jest solistą Opery Krakowskiej, występuje w spektaklach: *Ariadna na Naxos* (Scaramuccio), *Wesele Figara* (Don Curzio), *Traviata* (Gaston), *Halka* (Góral), *Cabaret lunaire* do muzyki A. Schönberga (On), *Trubadur* (Ruiz), *Mefistofeles* (Wagner, Nereusz), *Straszny dwór* (Damazy), *Skrzypek na dachu* (Motel Kamzoil), *Teresica* (Miguel), *Piękna Helena* (Achilles / Ajaks I). W swoim repertuarze posiada także partie Tamina z *Czarodziejskiego fletu*, Ferranda z *Cosi fan tutte* oraz wiele partii oratoryjnych.

MONIKA KORYBALSKA
ZAIDA

Mezzosopran. W 2012 r. ukończyła z wyróżnieniem Wydział Wokalno-Aktorski Akademii Muzycznej w Krakowie. Solistka Opery Krakowskiej, w swoim repertuarze ma m.in. takie partie jak Orfeusz w *Orfeuszu i Eurydyce*, Cherubin w *Weselu Figara*, Echo w *Ariadnie na Naxos*, Suzuki w *Madama Butterfly*, Dorabella w *Cosi fan tutte*, Jadwiga w *Strasznym dworze*, Zofia w *Halce*, Mercedes w *Carmen*, Orestes w *Pięknej Helenie*, Diakonisa w *Królu Rogerze*, Sylvia w *Księżniczce czardasza*. Na swoim koncie ma również współpracę z Teatrem Wielkim w Łodzi oraz z Gliwickim Teatrem Muzycznym. Brała udział w wielu festiwalach (m.in. Festiwal Muzyki Polskiej, Festival de Wilz, Bologna Festival) i koncertach (m.in. na zaproszenie NOSPR, Kuwait Chamber Orchestra). Jest laureatką II Nagrody Konkursu im. Iwony Borowickiej oraz Nagrody Województwa Małopolskiego „Ars Quaerendi" za działania na rzecz rozwoju i promocji kultury.

MAREK GERWATOWSKI
ALBAZAR

Tenor. Absolwent Akademii Muzycznej im. St. Moniuszki w Gdańsku. Od marca 2013 roku artysta Chóru Opery Krakowskiej. Występuje także w rolach solowych w *Trubadurze* (Ruiz), w spektaklu *Teresica* (Pelayo), w *Miłości do trzech pomarańczy* (Mistrz Ceremonii), w *Pięknej Helenie* (Ajaks I, Ajaks II) i w *Królu Rogerze* (Dworzanin).

Nieznany list Karłowicza
Teresa Chylińska
#12 2014 (grudzień)
cena 14 zł (w tym 5% VAT)
RUCH MUZYCZNY#
#1 2015 (styczeń)
cena 14 zł (w tym 5% VAT)
RUCH MUZYCZNY#
#8 2014 (sierpień)
RUCH MUZYCZNY#
co miesiąc 100 stron o muzyce

Dyrektor Naczelny | General Director BOGUSŁAW NOWAK
Główny Reżyser | Senior Director LACO ADAMIK
Kierownik Muzyczny | Music Director TOMASZ TOKARCZYK

Kierownik Chóru | Choir Master ZYGMUNT MAGIERA
Kierownik Baletu | Ballet Mistress ELENA KORPUSENKO

ADMINISTRACJA | ADMINISTRATION

Z-ca Dyrektora ds. Organizacyjnych | Deputy Manager for Organisation KATARZYNA RYTYSA-BAŃBUŁA
Główny Księgowy | Chief Accountant MAŁGORZATA ŻAK
Kierownik Działu Koordynacji Pracy Artystycznej | Artistic Coordination Manager KRZYSZTOF SZAFRAN
Sekretarz Literacki | Editing Secretary ELŻBIETA TOSZA
Kierownik Działu Marketingu i Organizacji Widowni
Marketing and Customer Service Head Manager BEATA CIECHANOWSKA
Kierownik Działu Kadr | Human Resources Manager JOLANTA SADOWSKA
Kierownik Administracji | Administrative Manager MARIA BONIAKOWSKA-LEŚNIEWSKA

ZESPÓŁ TECHNICZNY | TECHNICAL STAFF

Z-ca Dyrektora ds. Produkcji, Główny Inżynier | Deputy Production Manager, Head Engineer WIESŁAW SAWA
Kierownik Działu Technicznego | Stage Manager GRZEGORZ WOŹNIAK
Z-ca Kierownika Działu ds. Produkcji | Deputy Production Manager WERONIKA KOWALCZYK
Pracownia Scenotechniczna | Stage Technology Section FRANCISZEK WOŁEK
Pracownia Akustyczna | Acoustic Section JĘDRZEJ RUSIN
Pracownia Elektryczna | Electrical Section PIOTR ROPEK
Pracownia Stolarska | Carpenters Section HENRYK CZARNECKI
Pracownia Modelarska | Modelling Section WACŁAW DIDUR
Pracownia Ślusarska | Metalwork Section FRANCISZEK SZUMNY
Pracownia Malarska | Painting Section MAREK JAROSZ
Pracownia Krawiecka Damska | Ladies' Dressmaking Atelier KATARZYNA KŁĘBCZYK
Pracownia Krawiecka Męska | Men's Dressmaking Atelier EWA DURA
Magazyn Kostiumów | Stock costume ELŻBIETA KOWAL, IWONA REICHERT-GAZDA
Pracownia Perukarsko-Fryzjerska | Hairdressers ELŻBIETA LEBIEST
Pracownia Modniarska | Millinery Atelier EULALIA SZLACHETKA
Sekcja Obsługi Garderób | Dressing Room Service Section MAŁGORZATA SKÓRAŚ

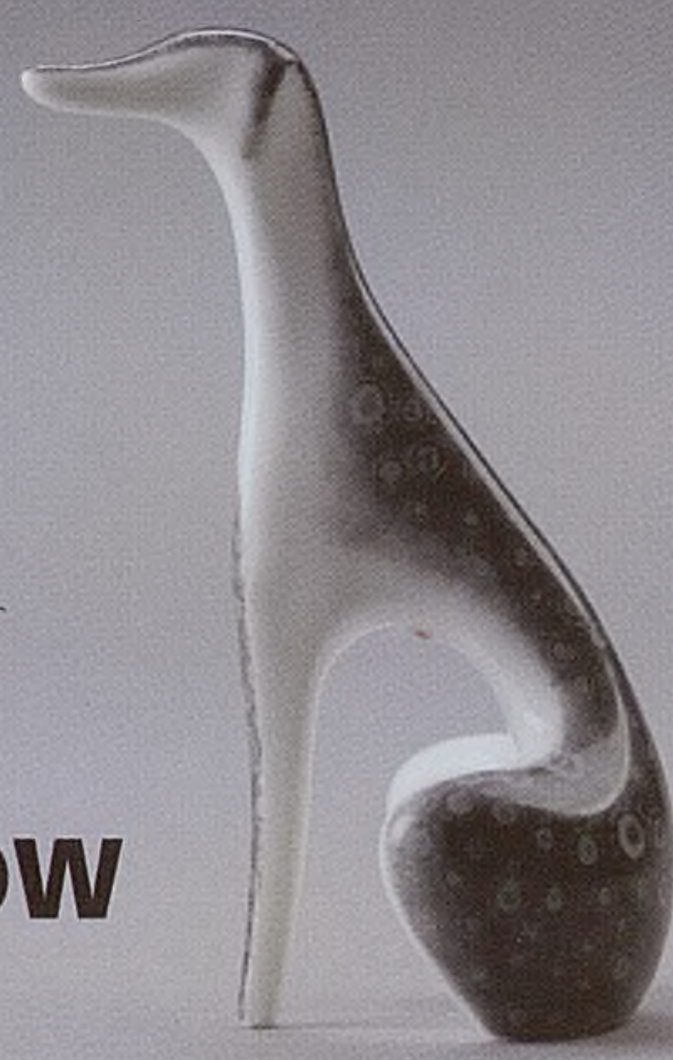

Filiżanki Prometeusz, herbata i espresso, platyna

Dudek, Naruszewicz, proj. 1958r.

LUKSUSOWA PORCELANA

AS ĆMIELÓW

LUBICZ 17 B, KRAKÓW

T: 792 04 77 66

krakow@cmielow.com.pl

Chart, Tomaszewski, proj. 1965r.

Anna Maria - różowa porcelana - dek. złota

fil. Prometeusz- espresso

Śpiewaczka, Tomaszewski, proj. 1959r.

Figurki i filiżanki kolekcjonerskie
tylko ręcznie wytwarzane i dekorowane
z najwyższej jakości porcelany.

PREZENTY BIZNESOWE

www.GEOMETRICDROP.com

Opera Krakowska, ul. Lubicz 48, 31-512 Kraków
tel. +48 12 296 62 00, fax +48 12 296 61 03
sekretariat@opera.krakow.pl

Rezerwacja | Bookings: tel. +48 12 296 62 62 (63)

Kasa biletowa | Box Office: Opera Krakowska, ul. Lubicz 48, tel. +48 12 296 62 60 (61)

Kasa czynna | Box Office opening hours:
pn–sb 10.00-19.00 | Mon-Sat 10 am–7 pm
nd i święta na dwie godziny przed wieczornym spektaklem
on Sundays and Public Holidays: 2 hours before an evening performance

Na okładce wykorzystano plakat autorstwa Andrzeja Pągowskiego
On the cover the poster by Andrzej Pągowski
Redakcja programu | Editor ELŻBIETA TOSZA
Opracowanie graficzne | Artwork by GRAŻYNA MAŚLANKOWSKA
Tłumaczenie | Translator JERZY JURUŚ
Korekta | Proofreading EWA BĄKOWSKA

Wydawca | Publisher Opera Krakowska
marzec | March 2016

Cytaty w programie pochodzą z:
M. Bristiger „Rossini, < Semiramida>" w: „Transkrypcje", Gdańsk 2010
S. Kisielewski „Gwiazdozbiór muzyczny" w: „Pisma i felietony muzyczne" t.1, Warszawa 2012
W. Sandalewski „Rossini", Kraków 1968
M. Bachtin „Problemy poetyki Dostojewskiego", Warszawa 1970

The quoted passages come from:
M. Bristiger, 'Rossini, "Semiramida"' in: *Transkrypcje*, Gdańsk, 2010
S. Kisielewski, 'Gwiazdozbiór muzyczny' in: *Pisma i felietony muzyczne*, vol. 1, Warszawa, 2012
W. Sandalewski, *Rossini*, Kraków, 1968
M. Bakhtin, *Problems of Dostoevsky's Poetics*, Minneapolis, 1984

INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO

OPERA KRAKOWSKA

MAŁOPOLSKA

Mecenas Opery Krakowskiej

KRAKÓW AIRPORT
IM. JANA PAWŁA II

Sponsor Opery Krakowskiej

Bank Polski

Patroni medialni wydarzenia

wirtualna polska

RMF Classic

TYGODNIK ANGORA

Gala

Patroni medialni Opery Krakowskiej

DZIENNIK POLSKI

TVP 3 KRAKÓW

KARNET

WWW.OPERA.KRAKOW.PL